

SKAĻĪE SPRĀDZIENI un spilgtās krāsas

„Kāpēc gan Debesu Tēvs neliek šim skaļajam troksnim pazust?” vaicāja Šarlote.

Hetere Salivana

(Stāsts ir balsīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Šarlotei ļoti nepatika liels troksnis! Viņai nepatika, kā skaņas dunēja viņas ausīs vai atbalsojās galvā. Pat zinot, ka viņa ir drošībā, ikreiz, izdzirdot riepju kaukšanu, pūļa gaviļus vai bungu rīboņu, viņa izjuta saspringumu.

Un Šarlotei ļoti nepatika ugunošana!

Viņas ģimene izmēģināja dažādus paņēmienus, lai viņu mierinātu, kad bija skaļš troksnis. Tētis viņai nopirka īpašas austiņas, lai palīdzētu bloķēt troksni. Kad atskanēja pērkonis, mamma kopā ar viņu saritinājās zem sedziņas. Šarlote arī izteica lūgšanas pēc palīdzības, lai viņa vairs nebaidītos.

Tas viss palīdzēja. Taču liels troksnis viņai joprojām radīja bailes.

„Šovakar mēs dosimies uz parku vērot īpašu ugunošanas šovu,” mamma teica Šarlotei. „Vai vēlies nākt līdzī?”

Šarlote sadrūma. „Bet ugunošana ir tik skaļa.”

„Tagad, kad esi jau paaugusies, varbūt ugunošana šķitīs daudz aizraujošāka,” atbildēja mamma. „Tur būs visi tavi draugi. Mēs pat varam paņemt tev līdzī īpašas austiņas. Vai domā, ka tu varētu pamēģināt?”

Šarlote nopūtās. „Labi. Laikam jau pamēģināšu.”

Ugunošanas šovs parkā sākās precīzi laikā. Šarlote un viņas draugi skraidelēja pa zāli, dalījās ar gardumiem un spēlēja spēles. Drīz debesis satumsa. Šarlote apsēdās un uzlika austiņas, nervozi skatoties debesis.

Bum! Bum! Blikš!

Šarlotes sirsniņa sitās ātrāk, un viņas krūtis sažņaudzās. Viņa pielēca kājās un centās aizmukt no apkārt esošā trokšņa.

Mamma pieskrēja viņai klāt un paņēma rokās. Viņas apsēdās, un mamma viņu cieši apskāva. Pār Šarlotes vaigiem ritēja asaras.

„Man žēl, ka tas tevi nobiedēja,” teica mamma. „Esmu tepat blakus. Skatīsimies uz krāsām, lai tik ļoti nedzirdētu troksni. Ko tu redzi ar savām acīm?”

Šarlote dziļi ievilkta elpu. „Es redzu zelta, sarkanu un zaļu.”

„Tagad izmanto savu degunu,” teica mamma.

„Ko tu saod?”

„Es varu saost dūmus un zāli,” atbildēja Šarlote.

„Un popkornu!”

„Kādas vēl maņas tu tagad vari izmantot?”

Šarlote aizvēra acis. „Es varu to sajukt. Kad uguno, es sajūtu, kā man trīc krūtīs.”

„Vai vari kaut ko sagaršot?” mamma pavaicāja.

Šarlote izbāza mēli. „Es nevaru sagaršot ugunošana.” Viņa pasmējās.

Tas viss izraisīja Šarlotei ziņkāri. *Kā cilvēki izveido dažādās krāsas?* viņa prātoja. *Kāpēc ugunošana sprāgst? Kā viņi izveido dažādas figūras?* Ugunošana vairs nešķita tik biedējoša.

„Mammu, ugunošana ir brīnišķīga!” teica Šarlote.

Tonakt, kad mamma gultā apsedza Šarloti ar sedziņu, viņa ievaicājās: „Kāpēc Debesu Tēvs neatbild uz manām lūgšanām, kad es Viņam lūdzu, lai skaļais troksnis pazūd?”

Mamma mirklīti padomāja. „Debesu Tēvs ne vienmēr aizden prom to, kas mūs biedē,” viņa atbildēja. „Bet dažkārt Viņš mums palīdz saskaņot lietas citā gaismā vai palīdz būt kopā ar cilvēkiem, kuri mūs mierina.”

„Gluži kā Viņš palīdzēja man šovakar!” teica Šarlote.

„Tieši tā!” mamma pasmaidīja. „Tu devies vērot ugunošana, pat ja biji nobijusies. Tad Debesu Tēvs tev palīdzēja mazināt bailes. Viņš arī tev palīdzēja saredzēt, cik ugunošana ir skaista, izmantojot tavas pārējās maņas.”

Šarlote padomāja par spilgtajām krāsām un pasmaidīja. Viņai vēl joprojām nepatika skaļš troksnis. Tas viņu joprojām biedēja. Taču viņa zināja, ka Debesu Tēvs var viņai vienmēr palīdzēt būt drosmīgai. ●

„Nebīsties, jo Es esmu ar tevi!”
(Jesajas 41:10).